

Province
de Liège

Toerisme

Blegny-Mijn

Organisatie
van de Verenigde Naties
voor Onderwijs,
Wetenschap en Cultuur

Voornaamste
mijnsites van Wallonië
Werelderfgoed
sinds 2012

Één van de 4 voornaamste mijnsites van Wallonië

NEWS

Foto Victor Counet

Inhoud

2 : Woord van de Voorzitter

2 - 7 : 31 maart 1980 :
Een historische
datum in meer dan één titel

8 : Nieuw logo

Rue L. Marlet, 23 - 4670 BLEGNY - Tel. : +32 (0)4/387 43 32 - Fax : +32 (0)4/387 58 50
www.blegnymine.be - domaine@blegnymine.be

Woord van de voorzitter van Blegny-Mijn

Beste vrienden van Blegny-Mijn.

Wij zijn niet altijd meester van ons lot, maar we zijn nog altijd vrij een keuze te maken : opgeven of verder gaan.

Dit is wel de mooiste les, gegeven door hen, « de koempels » die bij de sluiting van de industriële activiteit van de kolenmijn van Blegny geweigerd hebben om het op te geven.

Wat een moed ! Wat een lef ! Wat een voorbeeld !

In naam van het personeel van Blegny-Mijn, in naam van de miljoenen bezoekers van de toeristische site, maar ook in naam van alle erfgoedliefhebbers, zeg ik hen bescheiden DANK.

Bedankt voor de inzet en het dynamisme, dat ons vandaag tot een geweldige site heeft gebracht.

Vandaag zijn de festiviteiten van het 40-jarige jubileum waar we ons zo nauwkeurig op hadden voorbereid door de ernstige gezondheidscrisis in ons land op lange termijn verschoven.

Blegny-Mijn zal deze crisis overwinnen. Het is onze taak en we zullen eraan werken. Met het personeel, de leden van de Raad van Bestuur en met de ondersteuning van ieder die het niet wil opgeven.

Een mijnwerker zou het niet opgeven hebben.

Wij geven het ook niet op.
Met plezier zien wij ons vlug weer terug op ons prachtige Domein.

Marc Bolland
Voorzitter

31 maart 1980 : een historische datum om meer dan één reden

31 maart 1980 is niet alleen een belangrijke datum in de geschiedenis van de kolenmijn van Argenteau in Trembleur en in die van Blegny-Mijn, maar ook op breder vlak in de lange geschiedenis van de Luikse steenkoolontginning.

Het is de dag dat de laatste steenkoolwagen van de Maria-Put te Trembleur naar boven kwam en zo een einde maakte aan 8 eeuwen exploitatie van de steenkool. Een gigantisch menselijk en technisch avontuur die onze regio voor eens en altijd heeft gekenmerkt net zoals de ijzerindustrie dat heeft gedaan.

Het is ook de dag die we kunnen aanstippen als de wedergeboorte van de site. Na slechts 2 maanden van hard werken en aanpassingen konden de eerste bezoekers ondergronds worden ontvangen. Door de jaren heen is Blegny-Mijn gegroeid tot wat het vandaag is, een plek voor het toerisme, de herdenking en zelfs werelderfgoed sinds 2012.

Het is uiteindelijk ook de dag dat het broederschap « Maïsses Houyeûs du Pays de Liège » (Mastermijnwerkers van het Land van Luik) werd opgericht. Zij zetten zich volledig in dat het collectief geheugen van de mijn en de oud-mijnwerkers verspreid over het hele Luikse bekken en tot ver over de grenzen nooit vergeten zal worden.

Maar een datum is maar een mijlpaal, een stap in een proces, die veel vroeger is begonnen, en die 40 jaar later nog bestaat.

Laten we even kort de belangrijkste momenten doornemen.

Eind jaren '60 stellen de bewoners langs de lokale spoorweg voor om de lijn die Blegny met Warsage verbond en het mogelijk maakte de kolen-wagons van Trembleur met de NMBS spoorlijn te verbinden voor toeristische doeleinden te gebruiken.

Met steun van een Dalhemse restauranthouder, Pierre Jaminet, neemt het volk contact met de kolenmijn. Het concept wordt aanvaard en in 1972 ontstaat de VZW « Comté de Dalhem » (Graafschap van Dalhem). Deze brengt vertegenwoordigers bij elkaar van de betrokken gemeenten, de industriëlen en de zelfstandigen van de regio, en Jean Defer (Directeur van de exploitatie), die de steenkolenmijn vertegenwoordigt. Geholpen door het Commisariaat generaal voor Toerisme en de Toeristische Federatie van de Provincie Luik, koopt de VZW de wagons en de locomotieven die ze nodig heeft voor zijn activiteit. In de week-ends mogen zelfs de locomotieven van de kolenmijn gebruikt worden.

inhuuldiging van de "Trimbleu" op 26 mei 1973
foto Jacques Claus

De retour rit met het treintje duurde ongeveer 3 uur, en vergde verschillende aanpassingen zoals een «ontvangst-chalet» op de site van Blegny Mijn, een museum en een brasserie in Mortroux in 1995 evenals het organiseren van diverse recreatieve en feestelijke activiteiten, zoals Jazz festivals, ambachtelijke markten en tentoonstellingen. Er werd eveneens een loods aangeworven dicht bij de mijn, om de apparaturen op te slaan.

In 1974 werd een PVBA opgezet met het doel een restaurant te bouwen «Le Chalet». Het startkapitaal werd vooral door de verschillende beheerders ingebracht. Het restaurant bestaat nog steeds en is zelfs uitgebreid.

Het succes was snel aanwezig: 8.246 passagiers in 1975, bijna 16.000 in 1976!

Op dat moment waren alle Luikse en zelfs Waalse steenkoolmijnen al gesloten of in de fase van het sluiten. De mijnen die nog bestonden bleven in leven dankzij de subsidies die ze kregen van de Staat.

Op 13 februari 1975 kondigt het Ministerie van Economische Zaken de sluiting van de mijn van Argenteau aan voor 31 maart 1980, waardoor de activiteiten van de nog jonge VZW in gevaar werden gebracht. Op 1 oktober 1976 spreekt de Gouverneur van de Provincie Luik Gilbert Mottard een belangrijke toespraak uit tijdens de opening van de herfstsessie van de Provincieraad. Hij doet een oproep om om een spoor van het verleden van de steenkoolindustrie te bewaren.

Fondsen hiervoor werden beschikbaar gesteld als onderdeel van de viering van het millenium van het Prinsbisdom Luik en de 150ste verjaardag van België in 1980.

De drie belangrijkste voorwaarden waren vervuld: een duidelijke projectoproep, een politieke wil om te slagen, en financiële middelen ! Het belangrijke ijzer-en staalpatrimonium krijgt jammer genoeg tot op de dag van vandaag niet - of nog niet ? - dezelfde aandacht ! Het projectoproep leidde uiteindelijk naar het idee om de site om te bouwen tot een toeristische- en geschiedenis gebonden herinneringsplaats met de bijzonderheid om de ondergrondse galerijen te bezoeken.

Dit project was ambitieus en innovatief, er was destijds nog geen enkele kolenmijn in heel Europa voor bezoekers geopend.

De eerste mijn die voor het publiek opende was Chatterley Whitfield in Stoke-on-Trent (tussen Birmingham en Manchester) in Engeland in 1977. Men moet zich ervan bewust zijn dat alvorens de mijnen voor het publiek kunnen en mogen openen veel condities in acht genomen moeten worden.

Ten eerste moet de speciale wetgeving van de mijnen toestemming geven. Dit is b.v. niet het geval in Duitsland of in Frankrijk. Daarnaast is het ook noodzakelijk om aan bijzondere geologische voorwaarden te voldoen zoals een stabiel terrein (rotsachtig is ideaal) en natuurlijk de afwezigheid van mijngas. Maar ook het beheer van ontwatering is een van de condities. Dit laatste punt ging bijna ten koste van het project kort na zijn lancering.

Dit fantastisch project werd gesteund door de Toeristische Federatie en zijn directeur, de heer Gentinne. De Mijnadministratie was echter terughoudend ten opzichte van dit ambitieuze project. Een concurrentieproject werd eveneens gelanceerd, ondersteund door de gemeentelijke administratie van Visé. Zij stelde voor om de kolenmijn van Cheratte te bewaren en te verbouwen, met een bezoek dwars door de heuvel, tussen de belangrijkste put et de ventilatieput.

Deze site had een superieure patrimonium waarde, door haar economisch belang, haar architectuur, haar woonerf en haar ziekenhuis.

De voordelen van de kolenmijn van Trembleur was de ligging op het platteland in een natuurgebied en dat er al een vzw bestond met ervaring rond toeristische activiteiten op de site zelf.

Jean-Maurice Dehousse, de Minister van Cultuur van de Franse Gemeenschap, bekwaam voor toerisme, bracht op 15 november 1978 een bezoek aan de 2 sites, waar de 2 projecten aan hem werden uitgelegd.

Zijn ministerie koos de mijn van Trembleur, wat een enorme teleurstelling was voor de ondersteuners van het project van Cheratte. Onafhankelijk van de controverse rond deze keuze, is het een feit dat alle middelen te concentreren op één site ongetwijfeld een relevante economische keuze was.

Maar daarmee was nog niet alles opgelost. Eind 1978 moest de eigenaar van de koolmijn nog akkoord gaan om de mijn aan de Provincie Luik te verkopen. Ook de Mijnadministratie moest de rondleidingen nog goedkeuren. Dit was niet het geval.

De kolenmijn van Argenteau was de kleinste mijn van het Luikse bekken (wat uiteindelijk een troef zal blijken te zijn voor een toeristisch beheer), en hij was vooral minder representatief dan de andere, vooral technisch gezien.

De vertegenwoordigers van de werklieden van Argenteau waren ook terughoudend voor een toeristische reconversie die hen weinig jobspectief bood.

Een mosan-markt- foto Blegny-Mine

31 maart 1980

In 1979, bezochten vertegenwoordigers van de VZW, een delegatie van de Provincie Luik en de Toeristische Federatie de kolenmijn van Chatterley Whitfield. Dit bezoek overtuigde hen uiteindelijk en werd tot op de dag van vandaag de rode draad voor de organisatie van de bezoeken: ondergrondse installaties, om voor te stellen hoe de arbeidsomstandigheden bij de sluiting waren, en het ontwikkelen van een museum, bovengronds, om het bezoek te contextualiseren in verband met het verleden en de toekomst van de uitbating. De Minister van Economische Zaken stond toe om met de werkzaamheden te beginnen al voor het einde van de industriële ontginning, en het werd gedeeltelijk gesubsidieerd.

Hierdoor was de tijd tussen het einde van de exploitatie en het openstellen van de toeristische attractie slechts twee maanden.

De verkoop van de site aan de Provincie Luik, evenals de overeenkomst om een gedeelte van de concessie voor toeristische doelen uit te baten, werd goedgekeurd door de Raad van Bestuur van de kolenmijn begin 1980.

Het bezoek aan Chatterley Whitfield - foto Blegny-Mine

31 maart, de laatste koolwagon komt naar boven. Tijdens dit feestelijk evenement deelt de Gouverneur van de Provincie Luik officieel mede dat de Provincieraad beslist had, met hulp van het Commisariaat generaal voor Toerisme, een toeristisch complex te creëren op het domein van de kolenmijn, en het beheer toe te vertrouwen aan de VZW « Comté de Dalhem ».

De menigte wachtend op het boven brengen van de laatste wagon bij de Maria-Put
foto Alfred Jansen-Reul

Niet iedereen was blij met deze mededeling.

De radiouitzending 'Liège-Matin' van de RTB begon zijn live uitzending in de mijn, op 234 m diepte. De laatste wagon van de Maria Put kwam boven verwelkomd door de Groot Maarschalk van de Hof, de Raad van Bestuur van de mijn, de Bestendigde Afvaardiging en de Provincieraad van Luik en natuurlijk de families van de mijnwerkers.

Een tentoonstelling van tekeningen en gravuren van de artiest van Villers-Sainte-Gertrude Jean Donnay werd onmiddellijk nadien ingewijd.

En het vervolg werd in een grote tent gehouden, die in een weide stond kort bij de mijn – de

mijnoppervlakte lag nog vol met kolen en alle soorten materiaal - die amper hersteld was van een storm die woedde in de nacht van 30 op 31 maart.

Ook was er een markt met lokale producten waar verschillende broederschappen zich hadden aangesloten.

Sommigen gingen echter niet akkoord dat er festiviteiten plaatsvonden terwijl velen vanaf die dag werkloos werden en ook nog eens op de plek waar velen hadden geleden en sommigen voor hun leven hadden gevochten.

De tijd heeft gelukkig zijn werk gedaan. En op deze controverserale na is iedereen het unaniem over eens dat het bedrijf, dat op die dag van start ging, niet alleen belangrijk is voor het behoud van het erfgoed maar dat het ook economische en culturele activiteiten ontwikkelt.

We durven ons niet voor te stellen wat voor een verwoeste, vergeten, historische en industriële plek dit anders zou zijn geworden.

De laatste bovenkomst van de mijnwerkers uit Put Nr1
foto Alfred Jansen-Reul

De broederschap « Maïsses Houyeûs dè Payîs d'Lîdje »

Op 31 maart 1980, werd ook de broederschap “Maïsses Houyeûs dè Payîs d'Lîdje” (Mastermijnwerkers van het Land van Luik) gecreëerd. Dankzij de geest van overdracht van één van de oprichters, hebben we kostbare dingen kunnen terugvinden, zoals de notulen van de vergaderingen die hebben geleid tot deze creatie en tot de ontwikkeling van het inhuldigingsprotocol.

De eerste vergadering werd gehouden op 16 januari 1980 en bestond uit Raymond Vroonen, Michel Marnette, Paul Donnay, Gilbert Paps, Maurice Phillips, et Georges Delrée.

Vervolgens sluiten zich aan : Jean-Marie Auguste, Antoine Bilstein, Jean Defer, Herman Ferrière, Gustave Liégeois, Jean Nellissen, Maurice Phillips zoon, Guillaume Piedboeuf, Jean-Denys Boussard, Jean Corin, Jean Deloge, José Bindelle, Léon Dejardin.

Eén van hen behoort vandaag nog tot de broederschap, Mijnheer Gustave Liégeois.

Het eerste kapittel vond plaats op 31 maart 1980 in de speciaal hiervoor opgebouwde tent.

De eerste ingeweide personen waren : Jacques Ausselet, gedelegeerde beheerder van de N.V. van de kolenmijn van Argenteau, Michel Hansenne, Minister van de Franse Gemeenschap in België, inzake het toerisme, Gilbert Mottard, Gouverneur van de Provincie Luik, en later op de dag en bij hem thuis, gezien zijn leeftijd, Noël Dessart (97 jaar), erevoorzitter van de N.V. van de mijnen te Wériste.

Het is interessant te constateren dat het protocol van de inwijding, die op dat moment opgesteld werd, nu nog steeds wordt toegepast. Alleen de proeverij van de « Pékèt dè Houyeû », die werd gecreëerd begin 1981, stond er niet op.

Een tweede kapittel vond plaats op 6 juli 1980, tijdens de officiële inhuldiging van het toeristisch complex. De inductees waren Noël Bovy en Vasil Danca, oud mijnwerkers, en Georges Gentinne, Directeur van de Toeristische Federatie van de Provincie Luik.

Het eerste kapittel van de broederschap – foto Victor Counet

Jacques Crul
Grootmeester

40 jaar in dienst van de herinnering, het patrimonium, het toerisme en het lokale leven (eerste gedeelte)

Vanaf 1 april startte de werkzaamheden om de bezoekers te kunnen ontvangen op de site van Blegny-Mijn, in die tijd heette het nog het Toeristisch complex «Li Trimbleu», als verwijzing naar het dorp Trembleur. Daar de veranderingen al lange tijd voordien waren gepland zijn de werkzaamheden in een recordtijd van 2 maanden gerealiseerd.

Begin juni* (en niet op 1 juli, zoals vaak verkeerd gepubliceerd wordt), zakten de eerste toeristen onder de grond, naar de verdiepingen -170 en -234 meter, uitgerust met een helm en een overall.

Het is onmiddellijk een succes !

De bezoekers wachtend in de onthaalzaal – foto Blegny-Mine

(*) De juiste datum van de opening, geprogrammeerd op 1 juni, is men niet kunnen nagaan, maar de site heeft al 3.984 bezoekers ontvangen in juni, dat geeft aan dat hij al open was voor 1 juli.

31 maart 1980

Op 6 juli was het koninklijke paar in Luik in het kader van het 150 jaar bestaan van België. Terwijl Zijne Majesteit Koning Boudewijn de site officieel opende, reisde Koningin Fabiola met de trein naar Dalhem waar ze door de gemeentelijke autoriteiten werd ontvangen. Het omschakelen van een industrieel bedrijf naar een toeristische attractie vergde meer aanpassingen dan verwacht. De bezoekers spraken niet alleen Frans maar ook andere talen en hadden per afkomst verschillende culturele verwachtingen. De eerste maanden konden de bezoekers kiezen tussen het 'klassiek' afdalen of door de 'pijler' kruipen.

Vasil Danca biedt een mijnwerkerslamp aan HM Koning Boudewijn
foto Jacques Pecheur FTPL

U kunt zich voorstellen hoe de salopetten en bezoekerskleden er na het bezoek uitzagen ! En de boosheid van buschauffeurs, als ze de mensen weer terug in de bus moesten laten stappen.

De tweede optie werd dus snel achterwege gelaten.

Een ander probleem kwam al gauw het project hinderen : de hoeveelheid water dat gepompt moest worden, werd onderschat. De stijging van de grond-waterstanden na het stopzetten van de exploitatie van de naburige kolenmijn van Cheratte en een zeer vochtige winter maakten dat deze kosten van het ontwateren veel te hoog waren, ondanks het harde werk van vele agenten om het water op peil te houden.

Eind 1981 moet de Provincie reageren, ze beslist de werkzaamheden te stoppen.

Maar dat werd gedaan zonder rekening te houden met de strijd lust van de initiatiefnemers van het project, die voorstelden om de functioneringskosten te verminderen door het niveau van de galerijen te verhogen en om nieuwe galerijen te maken voor de bezoeken op - 30 en - 60 meter.

Het project krijgt de toestemming van verschillende overheidsinstanties en de Franse Gemeenschap beslist het te financieren met Europese middelen, waarschijnlijk één van de eersten die voor een toeristische operatie werden bestemd.

De gewoonte die de mijnen hadden om hun toevlucht te nemen naar de publieke fondsen is waarschijnlijk niet vreemd in deze zoektocht naar hulp in de richting van Europa (dit waren de RECHAR-fondsen in die tijd, de EFRO-fondsen kwamen later).

De datum van het stopzetten van de ondergrondse bezoeken kan men niet precies weergeven. In de plaats worden de bezoeken georganiseerd in een galerij in de opvangst op + 12 meter. Niet alle bezoekers waren tevreden, ze waren niet genoeg geïnformeerd in de verschillende veranderingen en deze waren nogal belangrijk.

Ondertussen is de maatschappij Jules Votquenne van Trazegnies van start gegaan om ondergronds het nieuwe circuit voor de bezoekers klaar te maken. Er zal een nieuwe galerij worden gegraven op -30 meter. Dit veroorzaakte stabiliteitsproblemen door vorige werkzaamheden. De uitgevoerde werktekeningen volgen was onmogelijk. Oude steenkoollagen (die door de exploitatie van 'kamers en pilaren' zoals men dat destijds noemde) werden zo hersneden dat het toch mogelijk werd om een gedeelte van een onaangeroerde ader te kunnen laten zien.

Het circuit is nu korter maar wel heel didactisch en geeft uiteindelijk de mogelijkheid om de originele route te laten zien. Ontbreekt enkel de ervaring van de ware afmetingen en de zaal met de pompen (deze zijn namelijk niet nodig op dit niveau). Deze aanpassingen en kortere route maken de site vele malen beter voor een toeristische exploitatie.

Op basis van het principe « wie betaald, beslist », verlangt de Franse Gemeenschap, in ruil van zijn interventie, een deelname met vertegenwoordiging van minimum 25% in de Raad van Bestuur van de vereniging.

Een nieuwe VZW werd opgericht in 25 juni 1983, het is nog altijd dezelfde vereniging die vandaag de site beheert ondanks verschillende naamwijzingen. Het werd : Vereniging voor het Beheer van het Toeristisch Complex van de Steenkoalmijn van Blegny-Trembleur en Omgeving. Zijn commerciële naam bleef « Toeristisch Complex Li Trimbleu ».

De VZW wordt vervolgens genoemd “Toeristisch Complex van Blegny”, dan “Toeristisch Domein van Blegny”, daarna “Toeristisch Domein van Blegny-Mine” en tenslotte wordt het in 2009 de officiële benoeming “BLEGNY-MIJN”.

De VZW bestaat uit vertegenwoordigers van de Franse Gemeenschap (vervangen in 1994 door het Waals Gewest en in 2008 door het Commissariaat generaal voor het toerisme), de Toeristische Federatie van de Provincie Luik, de Provincie Luik zelf, de gemeentes Blegny en Dalhem en natuurlijk de vzw « Comté de Dalhem » die oorspronkelijk dit grote toeristische project op poten heeft gezet. Het broederschap « Maïsses Houyeûs dè Payis d’Lîdje » zal in 1990 toetreden. De President is gekozen door de Provincie, de vice-president gekeurd door de Franse Gemeenschap en de tweede vice-president door de vzw « Comté de Dalhem ». Deze rollen worden in 1983 toegewezen aan :

- Mijnheer Paul Bolland, Bestendige Afgevaardigde (hij wordt Gouverneur in 1990), Voorzitter
- Mijnheer Henri Brouet, Commissaris voor Toerisme, 1ste Vice-Voorzitter.
- Mijnheer Herman Palmans, Voorzitter van de VZW “Comté de Dalhem”, 2de Vice-Voorzitter.

De taak van Penningmeester wordt toevertrouwd aan Mijnheer Roger Jeunehomme, Algemene Secretaris van de Toeristische Federatie van de Provincie Luik en die van Secretaris aan Mijnheer Michel Marnette, mede-oprichter, verantwoordelijk voor de bevordering bij de Toeristische Federatie van de Provincie Luik.

De gemeente van Blegny wordt vertegenwoordigd door Mijnheer Jean-Claude Phlypo en die van Dalhem door Mijnheer Pierre Bonmariage.

Bij het opzetten van de nieuwe VZW, heeft de Franse Gemeenschap zich ertoe verbonden om een investeringsprogramma van 10 jaar uit te voeren, dat gericht is op de concrete veranderingen van een industrieel bedrijf naar een toeristische attractie en museum.

Het realiseren duurde iets langer dan verwacht, maar het was een belangrijke richtlijn, die door een regionale architect, Mijnheer Gérard Clotuche, gedurende bijna 30 jaar gevolgd werd.

Het project werd als een puzzel inelkaar gezet. Elk stukje vond zijn plaats in een geheel, breder dan al lang voor de werkzaamheden werd gepland.

Vandaag kunnen we nog zeggen dat we nooit iets hebben afgebroken van wat er door de jaren heen werd opgebouwd !

Het is op deze basis dat het nieuwe management-team is begonnen te werken. De site werd geleid door de oorspronkelijke directeur, Mijnheer Jean Defer, die in functie bleef tot in 1988.

Maar dat is een ander verhaal, dat U wordt verteld in de volgende nummers.

Jacques Crul
Directeur

Een man heeft deze hele geschiedenis doorgemaakt, hij was één ook van de oprichters van de vzw “Comté de Dalhem” in 1972, en hij is er nog altijd lid van maar ook is hij vanaf het begin lid van de vzw Blegny-Mine en van de broederschap “Maïsses Houyeûs” !

U hebt hem zeker herkend, hij « De » Vicevoorzitter van Blegny-Mijn sinds 1999 :

Mijnheer Gustave Liégeois.

Op leeftijd van 90 jaar, en nog zeer alert, bezoekt hij nog regelmatig koopzalen waar hij uitkijkt naar voorwerpen die ontbreken in ons museum !

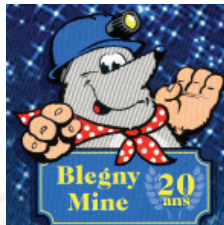
Hij is geboren te ‘La Minerie’, een dorpje van de gemeente Thimister-Clermont dat zijn naam kreeg van de mijnexploitatie. Hij is een vakbekwame beeldhouwer wat hem ertoe bracht eerst kerkmeubilair te restaureren en daarna een eigen bedrijf te beginnen. Hij zette geregeld tribunes op voor de Provincie Luik, waarbij hij een zekere Michel Marnette ontmoette. Oude vriend van Pierre Jaminet, ook beheerder van een lokaal museum in Battice, heeft hij heel natuurlijk meegedaan aan het oprichten van de vzw «Comté de Dalhem », en daarna die van Blegny-Mijn en de broederschap “Maïsses Houyeûs dè Payis de Lîdje”!

Een meergedetailleerde focus werd hem geconsacreerd in de Newsletter N° 33 – januari 2017 (<https://www.blegnymine.be/sites/default/files/newsletter-pdf/ndeg33br.pdf>).

Nieuw logo

Om de 40ste verjaardag van de site te markeren werd besloten het logo aan te passen zoals het al het geval was voor het 10de, 20ste en 25ste jaar.

Er kwam een voorstel een totaal ander logo te bedenken.

Het logo «Taupy» is wat verouderd en een wind van vernieuwing waait in de animatie en de communicatie van Blegny-Mijn, het moment leek opportuun. De Raad van Bestuur keurde het idee goed en gaf als richtlijn aan dat de identiteit van Blegny-Mijn duidelijker moest worden; een symbolische voorstelling die de essentie van de site benadrukt: een plaats van geschiedenis, erfgoed en overdracht van collectief geheugen. Een plaats die naar de toekomst kijkt en zich richt op de verschillende ontwikkelingen en het vergroten van de authenticiteit en die vooral het unieke karakter van deze uitzonderlijke site uitstraalt.

Er zijn inderdaad maar weinig oude mijnen waar het mogelijk is om de ondergrondse galerijen te bezoeken via de oorspronkelijke kooi (lift). Er zijn er slechts vier in heel Europa (*). Blegny-Mijn biedt bezoekers aan om af te dalen tot -30 en -60 meter ondergronds, om hen het dagelijkse leven van de mijnwerkers te laten ontdekken. De gidsen die hen begeleiden zijn voormalige mijnwerkers, of gidsen die opgeleid zijn door het contact met hen, die de technische ontdekking een emotionele kant geeft.

Het is deze authenticiteit en deze uniciteit die de identiteit van Blegny-Mijn vormen. Het is dus normaal dat het logo hen voorstelt.

Blegny-Mijn is in de eerste plaats een naam, een teken, die zijn plaats had in het logo.

U hebt de « Belle Fleur » (schachttoren) herkend die de «i» vervangt, een knipoog naar al diegenen die de site al hebben bezocht en die dit niet zullen nalaten te erkennen, het is een emblematisch gebouw.

Onder vindt u de twee galerijen van de mijn, degenen die u kunt bezoeken, op -30 en -60 meter.

De rode vierkanten vertegenwoordigen de beweging, die van de kooi die de mijnwerkers, en nu de bezoekers, nemen om het hart van de mijn te doordringen.

De slogan «Dalen om te begrijpen» herinnert aan de opdracht van geheugen, educatie en erfgoed van Blegny-Mijn.

In de komende dagen, weken en maanden, worden het logo en zijn nieuwe grafische identiteit in al onze communicatie opgenomen.

Voor de komende 40 jaar tenminste?

(*) Big Pit, Wales (GB), Wakefield, Yorkshire (GB), Zabrze, Silesia (Polen) en Blegny-Mijn.

Blegny - Mijn

DALEN OM TE ONTDEKKEN

40^e

ANNIVERSAIRE